

“Que no ho dubti ningú, ERC votarà ‘no’ al Congrés i al Senat”

Joan Puigcercós (Ripoll, Ripollès, 1966), secretari general d'ERC i portaveu del grup parlamentari independentista al Congrés de Diputats a Madrid, és un dels representants dels republicans de la comissió constitucional que negocia el nou Estatut de Catalunya.

L'altre dia Zapatero passejava pels passadissos del Congrés, amb Duran i Lleida, com per deixar clar el canvi de parella. Com porteu aquest desbancament?

—Molt bé. ERC no té ministres, ni secretaris d'Estat. De fet, no tenim ni un pacte estable... Les escenificacions o les fotos són el que menys ens preocupa, si mai és que ens han preocupat. El problema és per al PSOE, quan hagi de fer polítiques orientades a l'esquerra. Però si el que vol és fer un gir cap a la dreta, ja saben què han de fer. Tenen CiU i el PNB com a aliats estables, però no és un problema per a ERC.

—El PSOE els trobarà després d'aquest episodi de distanciament?

—Sí. Ens hi trobaran perquè ERC no mercadejarà entre el PP i el PSOE. De fet, ja ens hem trobat, per molta foto que es busqués, per tirar endavant lleis cap a l'esquerra i sortir de la dinàmica del PP, només ens tenien a nosaltres i IU.

—ERC ha aprovat dos pressupostos del govern del PSOE. La relació fiscal entre Espanya i Catalunya no ha canviat. Han estat massa confiats?

—No. No perquè, repeteixo, l'alternativa és el PP. Per tant, hem de jugar. Per fer una política d'esquerra i democratitzadora, podran comptar amb nosaltres, però a partir d'ara serem més primmirats. Sense l'Estatut pel mig, un cop el procés de reforma estatutària ha quedat seriosament tocat, per l'acord entre els senyors Zapatero i Mas, les coses canvien. Podrem actuar més lliurement i negociar en unes altres condicions.

—Fins a quin punt li val la pena, a un partit independentista, continuar donant suport a aquesta política “d'esquerra i democratitzadora” d'un Govern espanyol, si no hi ha gaires compensacions?

—Fins al punt que la vida continua. Hi ha qui voldria que ERC abandonés la política parlamentària.

—Qui?

—CiU, per exemple. Voldrien que deixéssim les institucions. Però no ho farem, no abandonarem les institucions, ni el Govern de Catalunya, ni el Parlament de Catalunya, ni el Congrés de Diputats. Per tant, que ningú no es posi nerviós. ERC hi serà, votarà allò que hagi de votar, que cregui que és bo i just. És a dir, el finançament de Catalunya és fonamental, però hi ha també altres lleis que també ens condicionen i es decideixen a Madrid. Tampoc no ens mourem del nostre lloc. És a dir, si el PSOE prefereix CiU i el PNB, i vol fer una marrada cap a la dreta, bon viatge.

—Però així el PSOE estarà molt còmode. Per una banda, té CiU, i per l'altra, ERC, i evita cremar-se?

—Això que el nostre suport els cremin s'està demostrant que és rotundament fals. “Cremem” els catalans, no ERC. La prova és que el soci ara és el senyor Duran, com vostè deia al principi de l'entrevista, i que les perspectives del PSOE no solament no han canviat, sinó que també han empitjorat. Si algú es pensava que el problema era ERC, allà ell. Però el problema a Espanya són els

partits catalans. I això no és nou, no cal recordar les campanyes d'anticatà nisme del 1993.

—ERC ha fet una aposta estratègic de recolzar-se en el federalisme espanyol per avançar en el reconeixement nacional. Aquesta via no li donat els resultats que vostès esperaven. Es plantegen un canvi?

—S'està demostrant que la tendència a buscar un acord federal ve sempre Catalunya. Rarament del País Basc, de Galícia. Alguns, tot i que no és el cas d'ERC—ho és per exemple del president Maragall, de sectors del PSC o d'ICV en el fons, de CiU—, han cregut en el model federalista per negar la via l'independentisme. Aquest camí l'han em d'explorar. Però la realitat de tot Espanya tracta Catalunya porta nosaltres ens hi referma— a l'opció independentista.

—No s'hauran mogut de l'opció independentista, però han fet una sèrie d'estratègies concretes, mateix tripartit, els acords amb PSOE...

—I les continuem mantenint.

—Però no han arribat ja a la darrera estació del trajecte amb el PSOE?

—Al final es fa el ridícul quan comencem a fer maximalismes, que si “fins a l'etapa”, que “s'ha acabat”, que “l'última oportunitat d'Espanya”... La història ens ensenya que venim d'una transició, iniciada el 1977, per no dir abans amb moments de tot. Però la nostra aposta ha obert els ulls a molta gent independentista, que veien en el model federal una possibilitat viable i ara ja la hi veuen.

Però el federalisme no solament fracassat perquè el senyor Zapatero i el PSOE no han acceptat aquesta via. Tampoc el regionalisme català, que s'ha pactat amb el PSC i CiU, no ho ha fet. Si CiU i el PSC haguessin aguantat tindríem un altre escenari. Diguem-ho clar.

—Dieu que PSC i CiU no han aguantat prou. Esteu governant a Espanya amb el PSC. Això, com es conjuga?

—No tenim majoria absoluta, per tant només podem governar amb els uns o amb els altres. Pensem que un govern PSC-CiU no milloraria en res Catalunya. I que un govern ERC-CiU tampoc no aportaria gaire més del que hi ha ara. Per tant, no té sentit canviar.

—**CiU critica els escarafalls d'ERC als acords Zapatero-Mas, en finançament, quan vostès, segons diu la federació, negociaven en els mateixos termes i la proposta del tripartit era pitjor.**

—Rotundament fals! Si Mas afirma això, menteix. El pacte del tripartit preveia la recaptació de tots els impostos, la creació d'una agència tributària única a Catalunya, i una addicional que ens equiparava als resultats del sistema foral en quinze anys. Això hi és, avui? No. Doncs això hi era en l'acord que van subscriure Hugueta i Castells. Qui digui que l'acord del senyor Mas supera la proposta del tripartit, menteix.

—**La manifestació del dissabte 18 de febrer els condiona?**

—La manifestació penso que reforça la posició d'ERC. Però el que fa aquesta manifestació és explicar a CiU, PSC i ICV, i també envia un missatge a Madrid, que la posició d'ERC no respon a una actitud personal dels dirigents d'Esquerra o d'una suposada sensació de falta de protagonisme. Aquest no és el problema. Hi ha un sector important de la població de Catalunya que no vol tancar en fals el nou Estatut, perquè s'està tancant en fals, en finançament, en reconeixement nacional i en competències.

—**Per tant, Esquerra votarà...?**

—Si algú tenia dubtes, se li estaran esvainent. Que no ho dubti ningú, ERC votarà "no" al Congrés de Diputats i al Senat. A la manifestació hi havia votants d'Esquerra, però no solament. Hi havia molta altra gent. Per tant, amb més raó, si els que van anar a la manifestació no es consideren d'ERC, els qui haurien d'estar preocupats són els altres partits.

—**Dit en passiva, sense la manifestació, ERC hauria tingut més dubtes?**

—No, no. Ens reforça i ens ratifica. Però sobretot farà rectificar els altres. L'estratègia de pressió de Convergència, Iniciativa i el PSC haurà de canviar. Hauran de buscar altres arguments, però no aquest de dir que fem partidis-

me, o que la nostra posició és una rebequeria per la falta de protagonisme.

—**Pot aguantar el govern de la Generalitat amb un "no" d'ERC a l'Estatut, al Congrés, al Senat, i amb un vot no afirmatiu al referèndum?**

—No deixarem de governar per haver mantingut una posició coherent pel que fa a l'Estatut. Una cosa és el Govern, que té un programa polític per fer, i l'altra, l'Estatut. A més, no ho oblidem, l'Estatut el fan els partits polítics i els grups parlamentaris, no el Govern. Una altra cosa és que a CiU li interessi el desgovern, però no serà per nosaltres. I si el PSC considera inconvenient aquesta posició per al Govern, té dues opcions, o demanar al president que convoqui eleccions o demanar-li que destitueixi els consellers d'ERC. Per a les dues coses ERC està preparada. No tenim gens de por.

—**Però l'Estatut no era el projecte prioritari del Govern?**

—Aquí passa una cosa. Artur Mas diu que no podem anar a un referèndum amb el Govern dividit. Si és tan milhomes d'anar-se'n solet a Madrid a negociar amb Zapatero, en nom de tots els catalans, ha de ser prou valent ara per defensar el referèndum ell solet. No negociar en nom de tots, pel seu compte, sense parlar amb ningú, i que després haguen de córrer tots per cobrir-li les esquenes. Això no funciona així.

El problema de Mas no és si l'Estatut és bo o dolent. L'únic que els preocupa és el calendari electoral i tornar a gover-

nar al més aviat possible. És ben legítim, però aquest no és l'objectiu de l'Estatut.

—**Però si Zapatero els hagués ofert tancar l'acord, abans que a CiU, no ho haurien fet?**

—No. A l'hemeroteca em remeto. ERC ha estat demanant des del primer dia que s'acabessin les reunions bilaterals. Quan hem entrat en la dinàmica bilateral... És allò de divideix i venceràs. A Madrid això ho tenen molt clar.

—**Però no solament s'ha volgut singularitzar CiU, no?**

—Diria que el PSC, més que singularitzar-se, ha desaparegut. A ICV penso que no se'ls pot recriminar gairebé res, tret que ha fet un trist paper en tot plegat, dient sí a tot, sense qüestionar res.

—**Unes eleccions anticipades a Catalunya o el cessament dels consellers d'ERC inhabilitaria un Tinell-II?**

—Alguns volen que ERC no pugui pactar amb ningú. Però no serà així. Podem pactar amb els uns o amb els altres.

—**També amb CiU?**

—Per què no? No ho hem descartat. Una cosa és que hi hagi diferències abismals. El "sí" a l'Estatut l'han donat el senyor Mas i el PSC.

En política, el que cal és impulsar acords estratègics a partir de programes. Nosaltres vam fer una aposta estratègica amb el pacte del Tinell, i la mantenim. Però tampoc no ens tanquem a res.

Enric Rimbau